

INHOUD

Inleiding door Cock Grandia

Aanbevolen door ... (1) ds. P. de Jager

Aanbevolen door ... (2) ds. A. Beens

Van Jeruzalem tot Rome

(dag 1 – dag 185)

Topografische kaarten:

- Paulus' bekering en eerste reizen (Handelingen 9; 12:25,26)
 - Paulus' eerste zendingsreis (Handelingen 13:4-14:26)
 - Paulus' tweede zendingsreis (Handelingen 15:36-18:22)
 - Paulus' derde zendingsreis (Handelingen 18:22-21:17)
- Paulus' gevangenneming en hechtenis (Handelingen 23:23-33)
 - Paulus' reis naar Rome (Handelingen 27 en 28)

Literatuurlijst

INLEIDING

Paulus ...

Hij is de man die mij al vele jaren boeit. Zijn geloof, zijn bezieling, zijn geestdrift, zijn bewogenheid ... Mijn verlangen was om deze man van dichterbij mee te kunnen maken. Om met deze pionier in het Koninkrijk van God op reis te gaan!

Die reis ben ik aangegaan en daar heb ik geen moment spijt van gehad.

Graag nodig ik je uit om ook die reis te ondernemen. Vanaf Jeruzalem tot en met Rome.

Paulus ...

Hij is de man die plezier had in de dood van Stefanus. En die 'brieste van dreiging en moord' tegen de volgelingen van de Heere Jezus. Maar hij is ook de man die door Jezus een halt werd toegeeroepen. Op weg naar Damascus.

Dáár begon zijn opdracht om het Evangelie te brengen tot aan het einde van de aarde. Een opdracht die hij met glans mocht voltooien en tot op de dag van vandaag zijn vruchten afwerpt.

Paulus ...

Het is niet te veel gezegd dat ik veel van deze pionier ben gaan houden. Zijn grote liefde voor Zijn Meester ... Zijn gehoorzaam volgen ... Zijn vreugde als mensen tot bekering kwamen ... Zijn verdriet, zijn teleurstellingen, zijn overwinningen ... Zijn getuigenis voor overheden en machthebbers ... Zijn leven dat voor hem Christus was en waarin hij alle dingen door Hém aankon (Fil. 1:21a en 4:13)!

Dit dagboek kun je lezen als een reisverslag van het leven van Paulus. Dus geen meditaties als zodanig, maar wel met de gedachte en hoop dat dit reisverslag je tot nadenken stemt. Dat je je eigen leven naast dat van Paulus legt en daaraan spiegelt. Mijn advies is om eerst het aangegeven bijbelgedeelte te lezen en daarna het dagstukje.

Om er een echt reisverslag van te maken, moest ik soms keuzes maken. Dan denk ik bijvoorbeeld aan de diverse meningen over de datering van de brieven die Paulus schreef, of over de volgorde van de gekozen reisroutes of welke vrienden bij hem in bepaalde situaties waren. In alles heb ik de geschiedenis zoals de Bijbel die

beschrijft leidend laten zijn. Waar mogelijk en betrouwbaar is dat aangevuld met informatie vanuit diverse historische bronnen. Als basis heb ik de Herziene Statenvertaling gehanteerd.

Tijdens zo'n ontdekkingsreis lees je veel. Veel meer dan je kunt opschrijven. De kunst is om het zodanig kernachtig samen te vatten, dat je de lezer mee kunt nemen en hij of zij begrijpt en aanvoelt wat je door wilt geven. Ik ben blij dat mijn dochter Jentine Bogerd-Grandia de kunst verstaat om op een positief kritische manier feedback te geven. Bedankt Jentine, voor de gesprekken, je trouwe meelesen en prima commentaar!

Soms was het niet alleen het zoeken naar de juiste woorden, maar ook hoe ik bepaalde teksten en woorden verantwoord theologisch moest begrijpen en kon inpassen. Wat fijn dat mijn zwager, Pleus de Jager, predikant in de hervormde gemeente van Wilsum, mij daarin uitstekend ondersteund heeft! Hij was een trouwe meeleser en gaf mij waardevolle feedback. Bedankt Pleus, eveneens voor de mooie gesprekken die we hierdoor hadden! Ook was het waardevol om regelmatig mijn enthousiasme met mijn vriend ds. Arend Beens te kunnen delen!

Tot slot.

Ik ben verwonderd over de man die Paulus heet. Maar nog veel meer verwonderd over de Heere. Wat een trouw en wat een liefde! Een wonder dat Hij, ondanks wie wij zijn, doorgaat met Zijn werk. Tot op de dag van vandaag! Om het met de woorden van Paulus te zeggen: 'Aan Hem, de alleen wijze God, zij door Jezus Christus de heerlijkheid tot in alle eeuwigheid' (Rom. 16:27).

Ik wens jullie allen van harte de zegen van de Heere toe!

Cock Grandia

GODS EER OF EIGEN EER?

DAG

1

Binnen de tempelmuren wordt druk vergaderd. De spanning in de rechtszaal is om te snijden. De ogen van de heren van de Raad zijn vol haat en nijd. Gericht op een dwaze volgeling van de nieuwe leer. Onder hen bevindt zich een nog jonge, maar veel belovende farizeër: Saulus is zijn naam ...

Het is zo'n jaar of drie geleden begonnen. Vanuit Nazareth was een timmerman gekomen. Met een aantal jonge mannen was Hij al predikend het land doorgereisd. Zijn woorden waren totaal anders dan het volk van hun leiders gewend was. Geen opeenstapeling van geboden en verboden, maar woorden vol van liefde, ontferming en genade. Zonder ook maar iets van Gods geboden af te doen. Velen waren het eens: nooit had iemand zo gesproken als Hij (Joh. 7:46). Het volk was enthousiast. De reactie bij de farizeeën en schriftgeleerden was echter totaal tegenovergesteld. Hun macht en aanzien dreigden in gevaar te komen. De invloed van deze Prediker zou en moest gekeerd worden. Desnoods met geweld. List op list werd door hen bedacht. Maar Hem op Zijn woorden vangen konden ze niet.

Niet alleen Zijn woorden waren groot, maar ook Zijn tekenen. Blinden en doofstommen werden door Hem genezen. Zelfs doden kwamen tot leven! En was het daar maar bij gebleven, maar velen gingen meer dan een gewoon mens in Hem zien. Hij zou de langverwachte Messias zijn, de Bevrijder Die hen zou verlossen van het gehate juk van de Romeinen. Velen wilden Hem tot koning maken. Ze hebben geroepen en gezongen: 'Hosanna! Gezegend is Hij, Die komt in de Naam van de Heere, de Koning van Israë!' (Joh.12:13)

Als 'bewakers van Gods eer' hebben de geestelijke leiders de oplossing gevonden. Ze hebben de Man uit Nazareth, Jezus, tot vriend van Beëlzebul (dat is de satan) gemaakt. Een godslasteraar ... (Mark. 3:22). Gretig hebben ze deze gedachte onder het volk verspreid. Met de wet van Mozes in de hand hebben ze Zijn dood bepleit (Lev. 24:14), omdat het beter zou zijn dat één mens zou sterven in plaats van heel het volk (Joh. 18:14).

Het is de godgeleerden gelukt. Nog maar kort geleden is deze Jezus aan het kruis gehangen. De Naam van Jezus hebben zij veranderd in een vloek, door hemel en aarde verstoten (Gal. 3:13).

*De wet in de hand
en er toch helemaal naast zitten ...*

EEN OPVALLENDE VOLGELING

DAG
2

Terwijl iedereen dacht dat het met Jezus na Zijn dood zou zijn afgelopen, lijkt het tegenovergestelde te gebeuren. Zijn leerlingen verspreiden de meest wonderlijke boodschap: Jezus is opgestaan en door velen gezien. Ook vertellen ze dat Hij naar de hemel is opgestegen en daar nu zit aan de rechterhand van God. Niemand kan ontkennen dat er wonderlijke dingen zijn gebeurd. Denk alleen maar aan die bijzondere bijeenkomst in Jeruzalem, waar de Heilige Geest zou zijn uitgestort. Juist toen er zo veel mensen uit het buitenland aanwezig waren! Toen de leerlingen over Jezus spraken, verstond iedereen hun woorden in hun eigen taal. Ook was daar het geluid van een geweldige storm, zonder dat er wind was. Zelfs werden er tongen als van vuur op de hoofden van Zijn leerlingen gezien (Hand. 2:1-13). In veel dingen lijken de leerlingen van Jezus op hun Meester: op hun bevel gingen lammen lopen, doven horen en blinden zien.

Een opvallende volgeling van Jezus is diaken Stefanus. Als hij spreekt, hangt het volk aan zijn lippen. Veel tekenen zijn door hem verricht. Hij wordt door een groot deel van het volk gewaardeerd. Maar voor de farizeeën en de schriftgeleerden gaat zijn manier van spreken en optreden te ver. Hij herinnert hen te veel aan Jezus. Onder hun aansturing is vanuit de synagogen volop verzet georganiseerd. Griekse Joden en ook anderen zijn door hen aangemoedigd om met Stefanus het debat aan te gaan. Puur bedoeld om hem onderuit te halen. Maar wat voor argumenten ze ook hanteren, ieder debat wordt door Stefanus gewonnen. Niemand kan zijn wijsheid weerleggen. Uiteindelijk hebben ze naar een oud, maar vaak succesvol wapen gegrepen: Stefanus zou lasterlijke woorden gesproken hebben tegen Mozes, tegen God en de tempel!

De gewenste uitwerking blijft niet uit. Velen van hen die het eerst voor Stefanus opnamen, laten hem nu vallen.

Vandaag is Stefanus gevangengenomen en voor de Joodse Raad geleid.

Daar staat hij. De man die slechts spreekt zoals zijn Meester hem geleerd heeft. Om het gehele kracht bij te zetten zijn enkele 'getuigen' opgetrommeld. Door hen is zojuist een beschuldigende verklaring afgelegd: 'Deze man houdt niet op lasterlijke woorden te spreken tegen deze heilige plaats en tegen de wet, want wij hebben hem horen zeggen dat die Jezus de Nazarener deze plaats zal afbreken en de gebruiken zal veranderen die Mozes ons overgeleverd heeft' (Hand. 6:13,14).

De stilte in de rechtszaal is gevallen ...

*Stefanus herinnerde aan Jezus.
Zou dat ook voor jou gelden?*

NIETS OM OP TE POCHEN

DAG

3

In de rechtszaal is Gods aanwezigheid duidelijk zichtbaar. Stefanus is met goddelijk licht omhuld. Zijn gezicht schittert als van een engel!

De leden van de Raad zijn echter volledig blind voor wat er gebeurt. Het valt hen in het geheel niet op dat Stefanus hetzelfde overkomt als eens bij Mozes gebeurde, toen God zo dicht bij Mozes was dat zijn gezicht glansde als van een engel (Ex. 34:29)!

De rechtszitting moet met grote haast plaatsvinden. Het moment is er rijp voor! De hogepriester steekt direct van wal: 'Zijn deze dingen zo?'

Stefanus, vol van de wijsheid van de Geest, zal getuigen. Zijn antwoord zal meer zijn dan een 'ja' of een 'nee'. Hij zal allen tot in het diepste van hun ziel raken en laten zien wie zij in Jezus hebben verworpen: 'Mannenbroeders en vaders, luister! De God der heerlijkheid verscheen aan onze vader Abraham, toen hij nog in Mesopotamië was, voordat hij in Haran woonde.'

De eerste speerstoot is door Stefanus gegeven. Niet in Kanaän, maar in Mesopotamië ligt Israëls oorsprong. De plaats van het heidendom. Als Abraham niet geroepen was, dan was er nooit een uitverkoren volk geweest.

De bijbelgeleerden horen het tandenknarsend aan. Ze weten dat Abraham, hun stamvader, ooit een heiden was. Een man die de afgoden diende. De glorie is niet uit Israël, maar komt bij God vandaan. De 'mannen van de Schrift' kunnen het niet tegenspreken, maar het knakt wel hun gevoelens van eer. 'En na Abraham? Wie waren de achterkleinkinderen van Abraham? Waren dat niet de zonen van Jakob? Die mannen die hun broer Jozef als slaaf hadden verkocht? En dat, terwijl God met Jozef was?'

Stefanus houdt zijn rechters indringend een spiegel voor. Ze moeten beseffen van wie ze afstammen. Maar vooral moet het tot hen doordringen dat zij zich niet positief onderscheiden van de zonen van Jacob. Zoals de broers met Jozef omgingen, zo hebben ook zij uit afgunst en jaloezie met Jezus, de grote Jozef, gehandeld. Net zoals de zonen van Jakob, hebben ze Hem, door afgunst en eerzucht gedreven, overgeleverd aan de heidenen. Ook zij dachten van Hem af te zijn, maar God was met Hem! Diezelfde God leeft nog. Zoals eens Jozef verhoogd werd, heeft Hij de grote Jozef verhoogd om te redden wie verloren is!

Jozef en Jezus ...

Welke overeenkomsten zie jij?

CONFRONTEREND!

DAG

4

Saulus, de jonge farizeeër, volgt alles met grote aandacht. In zijn hart stormt het. Alles wat Stefanus zegt, roept weerstand bij hem op. Wat beweegt deze beklagde om Abraham als een heiden af te spiegelen? Waar haalt hij het lef vandaan? Waarom moet hij dit zo benadrukken? God had toch iets goeds in hun voorvaderen gezien? En zij, de Joden, zijn toch, ongeacht hun afkomst, het volk van God? Heeft God dat Zelf niet meerdere keren gezegd? En zouden zij zich dan daar niet op mogen beroemen? Stefanus moet zwijgen. Voorgoed. In navolging van Jezus!

Stefanus is nog niet klaar met zijn verhaal. Nog dieper zal hij zijn hoorders gaan raken.

Hij neemt zijn rechters in gedachten mee naar Egypte. Naar Mozes, aan wie gevraagd werd wie hem tot een leider en rechter had aangesteld.

Confronterend! Want hadden deze mannen niet hetzelfde met Jezus gehandeld toen zij Hem naar Zijn bevoegdheid vroegen (Matth. 21:23)?

En neem nu de tempel. Een gebouw waarmee ze omgaan alsof het gebouw God Zelf is. Zijn ze dan vergeten dat de héle hemel en de héle aarde tot Gods beschikking staan? Het gaat uiteindelijk toch niet om de tempel, maar om de Gód Die daarin wil wonen?!

Diep verontwaardigd roept Stefanus zijn rechters toe dat ze vol hoogmoed zijn. Verhard en onbuigzaam. Dat ze nog slechter zijn dan hun vaders die Gods profeten vervolgden. Dat zij God oneindig veel meer in Zijn gezicht hebben geslagen. Want zij hebben Gods Zóón veracht. De Rechtvaardige, de Beloofde, de Zaligmaker. Verraden en vermoord ...

De spanning in de rechtszaal stijgt ten top. Hoe durft deze beklagde zijn rechters zó aan te klagen? Wie denkt hij wel dat hij is? Hun tanden knarsen en hun harten barsten van woede.

Stefanus ziet zijn rechters niet meer. Ook niet hun verwrongen gezichten en hun van haat oplichtende ogen. Hij kijkt omhoog. Stefanus ziet de heerlijkheid van God. Naast God ziet hij Jezus aan Gods rechterhand. Stefanus is vol heilig vuur. Wat hij ziet kan hij niet voor zich houden. Krachtig klinkt zijn roep: 'Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen, stáánde aan de rechterhand van God ...'

In Mattheüs 26:64 staat dat Jezus aan de rechterhand van God zit. Stefanus ziet Jezus echter stáán aan de rechterhand van God. Daarmee toont Jezus één en al actie. Juist op het moment dat Zijn kind dat nodig heeft. Als dat dan geen bemoediging is!

REKEN HUN DEZE ZONDE NIET TOE ...

DAG

5

De mannen van de Joodse Raad zijn razend. Ze weten wie Stefanus met de Zoon des mensen bedoelt. Sprak Daniël al niet zo over Hem (Dan. 7:13)? Als de Rechter, Die beslist over leven en dood? En Jezus, Die zij gedood hebben, zou deze Rechter zijn?

De geleerden schreeuwen het uit. Hun handen doen ze voor hun oren. Niets, helemaal niets willen ze nog horen. Als wilde dieren stormen zij eensgezind op Stefanus af. Maar ondanks hun woede, blijven ze mannen van de wet. Geen doodslag in de tempelzaal, maar buiten de stad. In dwaze optocht verlaten ze de rechtszaal. In hun midden slepen ze Stefanus met zich mee. Door de stad, buiten de Oostpoort op weg naar het Kidrondal. Daar zal Stefanus gestenigd worden.*

De plaats van de steniging is bereikt. De getuigen die als eersten de stenen zullen werpen, trekken hun opperkleden uit en leggen die aan de voeten van Saulus, de jonge farizeeër. Saulus mag als garderobebewaker dienstdoen. Maar dat zint hem beslist niet. Het liefst zou hij zelf zijn handen uit de mouwen steken (Hand. 22:20). Maar zijn tijd komt nog wel! Wilde, verwarde plannen borrelen bij hem naar boven. Wat hem betreft houdt het bij het doden van Stefanus niet op ...

Zware stenen suizen door de lucht. Maar dan, dwars door al het geschreeuw heen, klinkt helder en duidelijk een gebed: 'Heere Jezus, ontvang mijn geest.' En terwijl Stefanus op zijn knieën valt en de stenen zijn lichaam beuken, roept hij met luide stem: 'Heere, reken hun deze zonde niet toe!' Na deze woorden ontslaapt hij. Door God thuisgehaald! De vijanden van Stefanus hadden zijn sterven graag tot een marteling gemaakt. Maar de God der heerlijkheid was bij Zijn kind! Engelen dragen hem omhoog, om eeuwig in te stemmen met de hemelkoren ter ere van het Lam Dat ook voor hem, Stefanus, geslacht werd!

Een aantal godvrezende mannen zorgen ervoor dat Stefanus niet op de begraafplaats van misdadigers terecht komt, maar eervol begraven wordt. Dagenlang bedrijven zij grote rouw over hem die zo onverwachts op wrede wijze de mond werd gesnoerd.

* Het Joodse Sanhedrin, dat als Joods gerechtshof fungeerde, had ondanks de Romeinse overheersing de bevoegdheid overgehouden om naar hun eigen godsdienstige wetten te kunnen handelen.

*'Ze zullen u uit de synagoge werpen;
ja, de tijd komt dat ieder die u doodt,
denkt God een dienst te bewijzen.'* (Joh. 16:2)

WIE IS DIE SAULUS?

DAG

6

Ongeveer tien jaar na Christus werd Saulus (in het Hebreeuws Saul) geboren. Zijn geboorteplaats is Tarsus, een stad met zo'n 500.000 inwoners, de hoofdstad van de Romeinse provincie Cilicië in Klein-Azië. Saulus is de zoon van Joodse ouders. Zijn vader behoorde tot de partij van de farizeeën (Hand. 23:6). De stam waartoe Saulus behoort is de stam van Benjamin. Zijn wieg stond buiten het 'Beloofde Land'. Op zich was dat niet zo verwonderlijk; het aantal Joden dat buiten Israël leefde, was erg groot. Naar schatting minstens drie miljoen! Overal ter wereld hadden zij zich in groepen gevestigd en vormden zij een gemeenschappelijke kern met hun synagoges als middelpunt voor het geestelijke en maatschappelijke leven.

Saulus' geboortestad genoot onder het Romeinse bestuur verscheidene privileges. Hierdoor kreeg Saulus bij zijn geboorte, naast het burgerschap van Tarsus, ook het burgerschap van het Romeinse Rijk.

Tarsus had een bloeiende textielindustrie. Al vroeg vond Saulus als leerjongen zijn werk in het familiebedrijf dat gespecialiseerd was in het vervaardigen van tentdoeken. Daar leerde hij het tentenmakersvak, dat hem later nog goed van pas zou komen.

Tarsus was niet alleen een textielstad, maar ook een stad van onderwijs en filosofie en wedijverde met Alexandrië en Athene om de eerste te zijn op onderwijsgebied. Het was voor de bevolking niet moeilijk om van deze wijsheid mee te genieten. Want overal op de straten en pleinen werd er door rondtrekkende wijsgeren over ethische en godsdienstige onderwerpen gefilosofeerd en gedebatteerd. Dat dit allemaal niet aan Saulus voorbijging, blijkt wel uit zijn verdere leven: filosoferen en debatteren waren hem op het lijf geschreven! Ook leerde Saulus in Tarsus van alles over de daar populaire sporten, zoals hardlopen, worstelen en boksen. Later in zijn prediking zou hij daar machtige beelden aan ontleen (1 Kor. 9:22-27; Fil. 3:12; 2 Tim. 4:7).

Al op jonge leeftijd ging Saulus' hart uit naar de theologie. Reden waarom hij naar Jeruzalem verhuisde en zich als leerling meldde bij de beroemde Joodse wijsgeer Gamaliël de Oudere, de kleinzoon van de beroemde Hillel. Saulus heeft zijn leermeester hoog zitten. Maar het advies van Gamaliël om de volgelingen van Jezus met rust te laten, is niet aan hem besteed ... Allen die de Naam van Jezus belijden hebben voor hem geen enkel recht van bestaan. Hij, Saulus, zal strijden voor de waarheid en daarbij niets en niemand ontzien ...

Handelingen 5:34-40

*Saulus was voortvarend en vol vuur!
Welke kracht én welke valkuilen zie je bij dit karakter?*

WAAR IS GOD?

DAG

7

Nog op de dag van Stefanus' dood barst onder aanvoering van Saulus de vervolging voor de jonge gemeente los. Brutaal dringen opgehitste mannen de huizen van de gemeenteleden binnen. Ruw worden de volgelingen van Jezus voor de keuze gesteld om de Naam van Jezus te vervloeken óf om als gevangene mee te gaan om gepijnigd of zelfs gedood te worden (Hand. 26:10). De profetie van Jakob is in vervulling gegaan (Gen. 49:27).

Daar gaan ze. Op weg naar de gevangenis. Mannen en vrouwen, vaders en moeders ... Gevangen, alleen maar omdat ze de Naam van Jezus belijden.

Niemand van de gemeente is zijn leven meer zeker. Vluchten is het enige dat door de overblijvers nog kan worden gedaan. De uittocht is massaal. Hele gezinnen trekken de stadspoorten uit om (ver) buiten Jeruzalem schuilplaatsen te zoeken. De apostelen blijven echter in Jeruzalem.

De satan heeft toegeslagen. Alles lijkt erop dat zijn list is geslaagd. De jonge gemeente in Jeruzalem is verscheurd. Waar is God?

De satan lijkt het gewonnen te hebben. Maar zo is het niet! Juist door de brede verspreiding van de gemeenteleden, krijgt de boodschap van het Evangelie haar loop. De vluchtelingen kunnen niet zwijgen. Christus wordt verkondigd. Waar ze ook komen! In Samaria ... In Damascus ...

Met afschuw hoort Saulus hoe overal nieuwe gemeenten met volgelingen van Jezus ontstaan. Het grijpt hem aan! Dag en nacht houdt het hem bezig. Hij briest van dreiging en moord. Eén ding heeft hij maar voor ogen: allen die de Naam van Jezus belijden, moeten verdwijnen. Gods eer staat immers op het spel? In hem rijpt het plan om naar Damascus te gaan. Daar zal hij de afvalligen zelf gaan ophalen. Dan kunnen ze kiezen: óf de Naam van Jezus verwerpen, óf de gevangenis in, gevolgd door de dood. Meer keuzes zijn er niet. De Naam van Jezus zál uitgeroeid worden. Inclusief Zijn volgelingen!

Saulus vraagt de hogepriester om toestemming en aanbevelingsbrieven voor Damascus, gericht aan de synagogen. Die toestemming kan hij krijgen. Zwart op wit!

Saulus, de wilskrachtige farizeeër, gaat op reis. Naar de stad waarin duizenden Joden hun intrek hebben genomen. Hij is vol goede moed! God staat immers aan zijn kant? Wat hem betreft kan dit onmogelijk een vergissing zijn.

Waar was God, juist toen je Hem zo nodig had ...?

SAUL, SAUL, WAT VERVOLG JE MIJ?

DAG

8

Een zware reis van een dag of zeven ligt achter de rug. Bijna is het reisdoel bereikt. Nog even en Saulus rijdt met zijn helpers Damascus binnen.

De omgeving is schitterend. Achter de fraaie stad staat trots en fier de hoge berg Hermon. De zon werpt royaal haar stralen over de met sneeuw bedekte top. Heldere rivieren doorkruisen de wildernis. Alles nodigt uit om hier te rusten. Saulus raast echter door. Hij peinst er niet over om even te pauzeren. Zo snel mogelijk wil hij in Damascus zijn. Alles in hem bruist om de jacht te beginnen. Niets en niemand kan hem weerhouden.

Niemand?

Een lichtflits, nog feller dan de zon, verblindt Saulus' ogen. Zijn adem stekt. Zijn hart lijkt tot stilstaan gedwongen. Met een doffe klap tuimelt hij van zijn rijdier en valt op de grond. Een stem klinkt. Een stem die hem noemt bij zijn Hebreeuwse naam. 'Saul, Saul waarom vervolgt je Mij?' Felle lichtbundels omstralen hem. Lichtstralen van Gods heiligheid.

Als verlamd ligt Saulus voorover op de aarde. Alles is verstomd in hem. Het lijkt voorgoed met hem te zijn gebeurd. De sterke en krachtige Saulus ... Slechts één goddelijke lichtstraal vloert hem. Onzeker klinkt zijn vraag: 'Wie bent u Heere?' Het antwoord is verbijsterend. 'Ik ben Jezus, die jij vervolgt. Het is hard voor je, met de hielen tegen de prikkels te slaan.*' Saulus is totaal ontredderd. Heel zijn optreden blijkt één grote vergissing te zijn. In plaats van een redder van Gods eer blijkt hij een vervolger van Gods kinderen te zijn. En daarmee ook van Zijn Zoon: Jezus. De Naam die hij niet verdragen kon ...

* Deze beeldspraak slaat op een dier dat in die tijd voor de ploeg liep en achteruit trapte als het er geen zin in had. De ploeger hanteerde dan een stok met ijzeren punten die het dier moest afschrikken om achteruit te trappen. Het achteruit trappen had geen enkele zin en gaf alleen maar pijn. In de tijd van Saulus werd dit gebruikt als een toepasselijk beeld om het zinloze van verzet tegen hogere machten aan te duiden.

Handelingen 9:3-5

'Ik ben Jezus, die jij vervolgt.'
Zijn kinderen vervolgen betekent Héme vervolgen.
Dat is bemoedigend én waarschuwend!